

(เผยแพร่ในสื่อ คม•ชัด•ลึก คอลัมน์ “เรื่องน่ารู้วันนี้ ... กับคดีปกครอง”)

ไม่ใช่มาตรการที่เข้มข้นขึ้นเพื่อให้เหตุรำคาญหมดสิ้นไป...ละเลยหรือไม่ ?

โดย นายปกครอง

ช่วงนี้...ไปไหนมาไหน ก็มักจะได้ยินคำกล่าวเปรียบเปรยที่ว่า...มีแต่คนใส่หน้ากากเข้าหากัน ซึ่งในความหมายมิได้หมายถึงไม่จริงใจต่อกัน แต่เป็นเพราะเพื่อรักษาสุขภาพจากปัญหาฝุ่นควัน และเพื่อป้องกันเชื้อโรคต่าง ๆ นั่นเอง

ในส่วนของการก่อสร้างอาคารนั้น ก็เป็นกรณีหนึ่งที่อาจเป็นต้นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงได้ ซึ่งนอกจากปัญหาในเรื่องฝุ่นละอองแล้ว ยังอาจมีเรื่องของเสียง กลิ่น แสง แรงสั่นสะเทือน หรือการตกหล่นของวัสดุต่าง ๆ ด้วย

เรื่องน่ารู้วันนี้กับคดีปกครอง...เป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเกิดจากการก่อสร้างอาคารชุดแห่งหนึ่ง ซึ่งผู้อยู่อาศัยข้างเคียงได้พยายามร้องเรียนโดยเจ้าหน้าที่ก็ได้ลงมาตรวจสอบและสั่งการให้เจ้าของอาคารระงับเหตุที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนดังกล่าวแล้ว แต่ก็ยังคงมีเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่อยมาจากปัญหาเสียงรบกวนทั้งกลางวันและกลางคืน ฝุ่นละออง และการตกหล่นของชิ้นส่วนอุปกรณ์ก่อสร้างต่าง ๆ ที่ตกลงบนที่พังก่ออาศัย

เนื่องจากการก่อสร้างอาคารพิพาทไม่มีการติดตั้งผ้าใบรอบอาคาร ไม่ติดตั้งตาข่ายป้องกันวัสดุร่วงหล่น ทำให้ผู้อยู่อาศัยข้างเคียงไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุขเช่นบุคคลธรรมดาทั่วไปได้ และยังคงมีภาระค่าใช้จ่ายในการจ้างซักเสื้อผ้าเดือนละ ๘๐๐ บาท เพราะไม่สามารถตากผ้าได้เป็นเวลาหลายเดือน รวมทั้งต้องสูดดมอากาศที่มีฝุ่นละอองเป็นเวลานานซึ่งย่อมไม่เป็นผลดีต่อระบบทางเดินหายใจ เมื่อการร้องเรียนดังกล่าวไม่เป็นผล ผู้ได้รับความเดือดร้อน ๖ ราย จึงได้ยื่นฟ้องกรุงเทพมหานครต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้กรุงเทพมหานครชดใช้เงินจำนวน ๘,๐๐๐ บาทต่อราย พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย

ประเด็นที่พิจารณาคือ กรุงเทพมหานครละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ในการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือไม่ ? และเป็นการกระทำละเมิดอันต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ? เพียงใด ?

ประเด็นนี้ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า จากพยานหลักฐานเชื่อได้ว่าแม้การก่อสร้างอาคารพิพาทจะเสร็จสิ้นลงแล้ว แต่ในระหว่างการก่อสร้างได้มีเหตุเดือดร้อนรำคาญเกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งจากข้อเท็จจริงแม้ผู้อำนวยการเขต (ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร) ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายสาธารณสุขและกฎหมายควบคุมอาคาร โดยได้สั่งการให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญและจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม แต่เจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตาม จึงได้สั่งให้ฝ่ายเทศกิจดำเนินการซึ่งได้มีการเปรียบเทียบปรับเป็นจำนวน ๒ ครั้ง แต่เหตุเดือดร้อนรำคาญก็ยังมีอยู่จนกระทั่งการก่อสร้างอาคารดังกล่าวเสร็จสิ้นลง

การที่เจ้าของอาคารฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ถือเป็นความผิดตามกฎหมาย ซึ่งการเปรียบเทียบปรับ ๒ ครั้ง โดยไม่ได้มีการใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มข้นขึ้นเป็นบทหนักในการกำหนดโทษกับผู้ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญดังกล่าว ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑ ประกอบมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๒๘ ประกอบมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยการดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนซึ่งมีโทษจำคุกและปรับ

จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ในการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และข้อ ๗ ของประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารและสาธารณสุขปโภค พ.ศ. ๒๕๓๔

โดยเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ติดตาม ตรวจสอบ และ**ไม่มีการใช้มาตรการทางกฎหมายที่เข้มข้นเป็นบทหนัก ในการกำหนดโทษกับผู้ฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่** อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ดังนั้น กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหมดในผล แห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นเงินคนละ ๕,๖๐๐ บาท (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๘๓๓ - ๘๓๘/๒๕๖๒)

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้...เป็นบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับหน่วยงาน ของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ว่า เจ้าหน้าที่มีหน้าที่แก้ไขปัญหาหรือระงับเหตุ เดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป กรณีมีการฝ่าฝืนกฎหมายและมีการขัดคำสั่งของเจ้าหน้าที่ โดยกฎหมายได้กำหนด มาตรการตามลำดับที่เข้มข้นขึ้นไว้ เมื่อทราบใดความเดือดร้อนเสียหายยังคงมีอยู่ เจ้าหน้าที่ก็ต้องดำเนินการ ตามกฎหมายไปตามลำดับจนกว่าจะระงับเหตุได้ มิเช่นนั้น จะถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย กำหนดให้ต้องปฏิบัติ นอกจากนี้ ในส่วนของเอกชนไม่ว่าจะประกอบกิจการประเภทใดก็ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย เคารพกฎหมายและสิทธิของผู้อื่นในการอยู่ร่วมกันในสังคม สังคมจะได้อยู่อาศัยกันอย่างปกติสุข เรียกว่า “เอาใจเขามาใส่ใจเรา” ครับ !!

(ปริกษาคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕)
